

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Nr. 11/31

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, voorzitter,
drs. J.S. van der Heide, wonende te 's-Hertogenbosch,
R. Rohling, wonende te Goes,
bijgestaan door mr. M. Middeldorp, griffier,

heeft op 31 januari 2012 het navolgende vonnis gewezen in de zaak van:

de stichting **Stichting A.**,
gevestigd te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. R.S. de Vries,

tegen:

dr. B.,
wonende te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. A.J. van Wulfften Palthe.

Partijen worden hierna aangeduid als eiseres en verweerster.

---

1. De procedure

- 1.1 Bij memorie van eis van 11 november 2011 heeft eiseres verzocht de arbeidsovereenkomst met verweerster per 1 december 2011, althans op een zo kort mogelijke termijn, wegens gewichtige redenen te ontbinden met toekenning van een vergoeding aan verweerster van € 133.641,96 bruto, althans een door het Scheidsgerecht in goede justitie te betalen vergoeding, met de expliciete vermelding dat verweerster niet gerechtigd is tot enige vergoeding krachtens hoofdstuk 14 (Wachtgeld) van de CAO Ziekenhuizen, kosten rechtens. Bij de memorie van eis zijn 32 producties gevoegd.

- 1.2 Bij memorie van antwoord van 13 december 2011 heeft verweerster het verzoek van eiseres bestreden en geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek, subsidiair in geval van ontbinding, tot toekenning van een vergoeding door middel van de wachtgeldregeling van hoofdstuk 14 van de CAO Ziekenhuizen vermeerderd met een bedrag van € 241.075,-- bruto, meer subsidiair tot toekenning van een bedrag van € 601.267,-- , en zij heeft gevorderd dat eiseres aan verweerster de kosten van rechtsbijstand ten bedrage van € 28.000,-- (later verhoogd tot € 33.699,75) zal vergoeden, met veroordeling van eiseres in de kosten van deze procedure. De memorie van antwoord bevat vijftien producties.
- 1.3 Bij brief van 2 januari 2012 heeft de gemachtigde van verweerster drie producties nagezonden. De gemachtigde van eiseres heeft bij brief van 5 januari 2012 producties 33 tot en met 44 nagezonden. Naar aanleiding hiervan heeft verweerster bij brief van 9 januari 2012 nog drie stukken overgelegd.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 10 januari 2012. Van de zijde van eiseres zijn verschenen dr. C. en mevrouw D., voorzitter en lid van de raad van bestuur, mevrouw mr. E., secretaris van de raad van bestuur, mevrouw dr. F. en dr. G., gynaecologen, mevrouw H., Hoofd HR Services, en mevrouw mr. I.. Verweerster was in persoon aanwezig. Zij werd vergezeld door een vriend en bijgestaan door haar gemachtigde en een kantoorgenoot. Partijen hebben de wederzijdse standpunten doen toelichten aan de hand van pleitnota's.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Verweerster, geboren in 1956, is vanaf 2 juli 1991 in het ziekenhuis van eiseres werkzaam als medisch specialist in de vakgroep gynaecologie en obstetrie. Haar salaris bedraagt € 10.309,80 bruto per maand, exclusief een vakantietoeslag van 8% (€ 824,78 bruto). Op de arbeidsovereenkomst zijn de CAO Ziekenhuizen 2011-2014 en de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten (AMS) van toepassing. Verweerster heeft een dienstverband van 0,8 fte. De vakgroep bestaat uit acht gynaecologen, een seksuoloog en elf arts-assistenten.
- 2.2 Eiseres beroept zich ter ondersteuning van haar verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst op een verandering van omstandigheden die bestaat uit het volledig komen te ontbreken van vertrouwen in verweerster. Eiseres meent dat verweerster disfunctioneert en is van mening dat sprake is van een gebrekkige samenwerking met de andere leden van de vakgroep en het overige verplegend personeel. De vereiste kwaliteit en de veiligheid van de patiëntenzorg komen volgens eiseres daardoor in gevaar.
- 2.3 Eiseres heeft haar standpunt toegelicht aan de hand van een aantal voorbeelden, waaruit volgens haar blijkt dat verweerster in een aantal gevallen niet in staat was adequaat op te treden en zichzelf onvoldoende in de hand had, in paniek raakte, of patiënten onheus bejegende. Ook volgens de vakgroep is verweerster niet meer in staat adequaat als gynaecoloog te functioneren. Vanaf 4 februari 2011 is verweerster door de raad van bestuur vrijgesteld van nacht- en weekenddiensten.

- 2.4 Verweerster betwist gemotiveerd de juistheid van de door eiseres aan haar gemaakte verwijten met betrekking tot haar optreden als medisch specialist. Zij heeft zich daarbij onder meer beroepen op een verklaring van een externe deskundige, dr. J., die in een opinie de door eiseres aangevoerde voorbeelden van disfunctioneren als “niet uitzonderlijk” heeft gekwalificeerd.
- 2.5 Verweerster voert aan dat de belasting van het werk voor haar in de afgelopen jaren te zwaar is geworden. Zij is in september 2011 volledig uitgevallen en thans nog steeds niet hersteld van een burn-out. Vooruitzicht op herstel ontbreekt nog. Primair verzet verweerster zich tegen de gevraagde ontbinding met een beroep op de reflexwerking van het opzegverbod tijdens ziekte.
- 2.6 Verweerster wijt de overbelasting in het bijzonder aan de toegenomen werklust. Zij heeft, daarbij ondersteund door de vakgroep, vanaf november 2009 verzocht om vrijgesteld te worden van diensten en supervisie. Eiseres heeft daarop geen voldoende maatregelen getroffen. Verweerster wijst ook op enkele persoonlijke omstandigheden, zoals haar leeftijd, het feit dat zij bij een ongeval lichamelijk letsel heeft opgelopen en de beëindiging van haar huwelijk door echtscheiding, waarbij zij (mede) de zorg voor twee kinderen uit dat huwelijk heeft.
- 2.7 Eiseres betwist dat sprake zou zijn van een te hoge werkdruk binnen de vakgroep en meent dat zij voldoende maatregelen heeft getroffen om de toegenomen werkzaamheden op te vangen, onder meer door uitbreiding van personeel. Eiseres wijst erop dat vanaf 2009 gesprekken zijn gevoerd binnen de vakgroep over het functioneren van verweerster. Eiseres meent dat de problemen niet worden opgelost door verweerster van diensten te ontheffen. De vakgroep heeft een aantal (7) gesprekken met verweerster gevoerd, maar die hebben niet tot enig resultaat geleid. Verweerster is volgens eiseres niet in staat in te zien dat zij tekortschiet in haar functioneren, ook al is zij daarop al vaak aangesproken, en meent daarom dat geen verbetering kan worden bewerkstelligd. Alle leden van de vakgroep onderschrijven de kritiek en de beslissing van de raad van bestuur op grond daarvan over te gaan tot het nemen van maatregelen tegen verweerster, ook die ter beëindiging van het dienstverband.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht.

In artikel 16 van de arbeidsovereenkomst is bepaald dat de beslechting van geschillen die daaruit voortkomen, worden beslecht door het Scheidsgerecht. De bevoegdheid van dit Scheidsgerecht staat tussen partijen niet ter discussie.

4. Beoordeling van het geschil

- 4.1 Het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst is toewijsbaar op grond van een wijziging van de omstandigheden die ertoe leidt dat deze overeenkomst niet in stand kan blijven. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat de ziekmelding van verweerster aan ontbinding van de arbeidsovereenkomst niet in de weg staat omdat aannemelijk is dat deze ziekmelding in belangrijke mate gerelateerd is aan de samenwerkingsproblemen.

- 4.2 Gebleken is dat de vakgroep niet meer voldoende vertrouwen heeft in een goede samenwerking met verweerster. De persoonlijke verhoudingen tussen verweerster en haar collega's zijn weliswaar niet verstoord, doch de collega's zijn wel tot de conclusie gekomen dat verweerster niet in staat is haar professionele functioneren te verbeteren en dat haar ontkenning van de problemen die zij veroorzaakt, een risico vormt voor de kwaliteit van de in het ziekenhuis te verlenen zorg. Deze omstandigheid levert voldoende grond op voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De aan verweerster gemaakte concrete verwijten over haar gebrekkige functioneren behoeven in dit verband geen afzonderlijke bespreking.
- 4.3 De oorzaken van de door verweerster ervaren overbelasting moeten mede worden toegerekend aan de persoonlijke omstandigheden van verweerster. Klaarblijkelijk is haar draagkracht in de loop der jaren verminderd, met name als gevolg van gebeurtenissen in haar privéleven. Bij de mondelinge behandeling is gebleken dat partijen verdeeld zijn over het antwoord op de vraag of sprake is geweest van een substantiële toename van de productie/werkzaamheden. De ter zitting aanwezige leden van de vakgroep hebben met stelligheid ontkend dat de werkdruk ontoelaatbaar hoog was.
- 4.4 Dit neemt niet weg dat eiseres als een goed werkgeefster rekening heeft te houden met de beperkingen die verweerster ondervond en tijdig had moeten zoeken naar een oplossing daarvoor binnen de daartoe in het ziekenhuis bestaande mogelijkheden. Het Scheidsgerecht aanvaardt niet het standpunt van eiseres dat zij alleen kan samenwerken met volledig inzetbare medische specialisten en dat maatregelen ter beperking van overbelasting onmogelijk waren en van haar ook niet mochten worden verwacht. In elk geval heeft eiseres een zeer lange tijd laten verlopen tussen het eerste verzoek van verweerster om vrijstelling van diensten en het besluit om die vrijstelling te verlenen. Dat in die periode onderzoek is gedaan en overleg met verweerster is gevoerd, rechtvaardigt niet dat het zo lang heeft geduurd voordat aan het verzoek van verweerster gevolg is gegeven.
- 4.5 Het Scheidsgerecht acht evenwel voldoende aannemelijk gemaakt dat de leden van de vakgroep zich hebben ingespannen om in overleg met verweerster te komen tot een noodzakelijke verbetering van haar functioneren. Daarbij ging het niet om herstel van gebreken in de medische kennis en vaardigheden van verweerster, maar om tekortkomingen in haar bejegening van patiënten en personeel en haar onvermogen om adequaat te reageren bij acute problemen die tot een snel en doeltreffend ingrijpen moesten leiden.
- 4.6 Aan eiseres kan worden verweten dat zij de volgens haar al geruime tijd bestaande problemen rond het functioneren van verweerster als medisch specialist heeft laten voortduren zonder dat daarnaar deugdelijk en objectief onderzoek is gedaan waaruit had kunnen zijn gebleken of de kritiek op verweerster voldoende deugdelijke grondslag had en waaruit ook naar voren zou zijn gekomen of, en zo ja op welke wijze, verbeteringen in dit functioneren hadden kunnen worden bereikt zonder dat dit voor verweerster tot een definitieve beëindiging van haar dienstverband had behoeven te leiden. Zeker voor een medisch specialist die al geruime tijd aan haar ziekenhuis verbonden is en voor wie, mede gelet op haar leeftijd en persoonlijke omstandigheden, het vinden van een soortgelijke functie moeilijk is, had van eiseres een behoorlijke inspanning mogen worden verwacht, verweerster op enigerlei wijze en eventueel met aangepaste arbeidsvoorwaarden te laten blijven functioneren.

- 4.7 Het Scheidsgerecht is met eiseres van oordeel dat de Wachtgeldregeling van de CAO Ziekenhuizen naar de letter niet van toepassing is, omdat niet is vastgesteld dat verweerster geheel buiten haar schuld onbekwaam is geworden tot het uitvoeren van de haar opgedragen werkzaamheden. In niet onbelangrijke mate is het ontbreken van deze vaststelling een gevolg van het feit dat eiseres hiernaar nimmer deugdelijk onderzoek heeft laten verrichten. Uit de omstandigheden die wel zijn komen vast te staan of aannemelijk zijn geworden, blijkt evenwel dat verweerster in elk geval (i) al zeer geruime tijd te kennen heeft gegeven dat zij de werkbelasting niet meer kan dragen en (ii) daarvan is ontheven zonder dat dit tot een verbetering heeft geleid en (iii) niet in staat is op een andere wijze dan zij kennelijk steeds heeft gedaan te functioneren. Daardoor is een toestand ontstaan die sterk lijkt op de onbekwaamheid als bedoeld in de Wachtgeldregeling. Het Scheidsgerecht acht in de gegeven omstandigheden een vergoeding die neerkomt op een uitvoering van de Wachtgeldregeling het meest passend en billijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat bij de toekenning van een billijke vergoeding in de vorm van een bedrag ineens verdisconteerd zou zijn dat eiseres een verwijt valt te maken van de omstandigheden die hebben geleid tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. De verwijtbaarheid aan de zijde van verweerster ontbreekt weliswaar niet geheel, maar is aanmerkelijk lichter dan die aan de zijde van eiseres. Tot de omstandigheden die worden meegewogen, behoort ook dat verweerster arbeidsongeschikt is geraakt nadat partijen tevergeefs gedurende enkele maanden naar een oplossing hadden gestreefd, waarbij eiseres ervoor heeft gekozen de opdracht aan de al ingeschakelde coach, niet te verlenen en daarmee ook aan deze mogelijkheid van een oplossing een einde heeft gemaakt. Het Scheidsgerecht ziet geen grond voor een vergoeding naast de toepasselijkverklaring van de Wachtgeldregeling.
- 4.8 Aan verweerster wordt een gedeeltelijke vergoeding toegekend voor de kosten van juridische bijstand. Deze is gebaseerd op de feitelijke opgave van die kosten, de redelijkheid ervan in verhouding tot de omvang van het geschil en op de wederzijdse verwijtbaarheid met betrekking tot noodzaak van ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De kosten van het Scheidsgerecht behoren voor rekening te komen van eiseres als de partij die heeft te gelden als in overwegende mate in het ongelijk gesteld.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis.

- 5.1 De arbeidsovereenkomst tussen partijen wordt ontbonden met ingang van 1 maart 2012, tenzij eiseres uiterlijk 15 februari 2012 haar verzoek heeft ingetrokken.
- 5.2 Eiseres is gehouden aan verweerster een vergoeding naar billijkheid te betalen indien de ontbinding in stand blijft, en wel in die mate dat de wachtgeldregeling van de geldende CAO Ziekenhuizen van overeenkomstige toepassing wordt verklaard.
- 5.3 Eiseres dient als bijdrage in de kosten van rechtsbijstand aan verweerster een bedrag te voldoen van € 15.000,--.
- 5.4 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 6.016,83, komen voor rekening van eiseres en worden verhaald op het door haar gestorte voorschot.

5.5 Het over en weer meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 31 januari 2012 naar partijen verzonden.